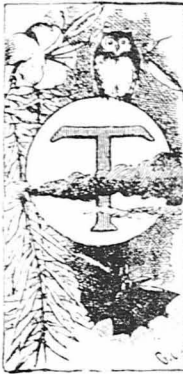

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
1 περιεργό! σκέφθηκε ο Ίβάν, Μήπως γιατί μ' έσωσε ο Ζαχάρ, τον βρισκω τώρα συμπληρωτικό; Πολλή περιεργό να συμπληρωθώ ενώ έναν ύπνερθη, Έναν ύπνερθη, που δεν μπορούσα άλλοτε να τον ιδώ, να τον κοιτάσω κοντά μου. Λένε πως είναι δημιουργημα του Ρασουίντιν... Μά τότε γιατί αυτός; ο άνθρωπος να ενδιαφέρεται τόσο για μένα; Ποιος ξέρει... Κανένας δεν ξέρει τίποτε απ' όσα γίνονται εδώ μέσα. Η μητέρα μου με μισεί. Και να ένας ύπνερτης που μ' αγαπά.

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, είχε πάλι συντηρημένους σε μια πολυθρόνα, όπου, έπειτ' από λίγη ώρα, αποκοιμήθηκε.

Είχε στον ύπνο του εφιάλτες τρομερούς κι έβλεπε την Πρίσκα να διατρέχει τους πιο φοβερούς κανόνους, να τον δολοφονήσει, Νουμάζε πως ήταν στο δωμάτιο του, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κατά διαταγή της μητέρας του, ή όποια ήθελε να ξεφορτωθή ένα γιόκο που τον μισούσε, ο δολοφόνος έσπρωχνε την πόρτα σιγά-σιγά.

Ο δολοφόνος είχε ένα αντικείμενο που τότε το είχε δώσει ή μεγάλη δούκισσα. Έπειτα πήγαινε σιγά σιγά στο δωμάτιο, τότε ο Ίβάν, στον ύπνο του πάντοτε, τον αναγνώρισε. Ήταν ο Ζαχάρ! Ναι, ο δολοφόνος του που κρατούσε ένα μυτερό μαχαίρι στο χέρι, ήταν ο Ζαχάρ ο ίδιος.

Τι φρίκη! Ο Ίβάν ήθελε να φύγει, μα του ήταν αδύνατο να κάνει την παρασκήνη κίνηση. Του φαινόταν πως τα μέλη του ήταν δεμένα στο κρεβάτι του.

Παγωμένος ιδρώτας πλημμύριζε τον μεγάλο δούκα. Τα μαλλιά του είχαν ανασηκωθεί στο κεφάλι του... και να, ο δολοφόνος ήμυνη τώρα το χέρι του. Ένα μετρόμο μάρμαριν... μάρμαριν ως το ταβάνι... κι Ξαφνα Ξαναέτεσε κάτω.

Τότε ο μέγας δούξ έδραλε μια κραυγή σπαρακτική κι ο Ζαχάρ που δεν είχε προφάσει να διαπράξει το έγκλημά του, έφυγε ρουθισμένος.

Μά δεν έφυγε από την πόρτα, μα από τόν τοίχο! Από τόν τοίχο απέναντι...

Ναι, χάθηκε μέσα στον τοίχο ή μάλλον σ' ένα ντουλάπι του τοίχου.

Τότε ο Ίβάν υπέφερε να κινηθή και πηδώντας απ' το κρεβάτι του —όχι, αυτά έξακολουθούσε να τα βλέπει μέσα σ' ένα όνειρό του— όρμησε προς τόν τοίχο, άνοιξε τόν ντουλάπι, μα δεν βρήκε κανένα μέσα.

Τότε ξύπνησε για να Ξανακοιμηθή σε λίγο στην ίδια πολυθρόνα και να ιδή τόν ίδιο εφιάλτη. Με τή διαφορά ότι ο Ζαχάρ αυτή τή φορά παρουσιάζονταν στο δωμάτιο απ' τόν ντουλάπι κι' εξαφανίζονταν από τήν πόρτα.

Όταν ο Ίβάν ξύπνησε οριστικά τόν πρωί απ' τόν ταραμένο ύπνο του, ήταν άρρωστος σοβαρά. Ήθελε να κάνει μερικά βήματα, μα όλα γύρω του στρογγυλίζαν.

Αναγκάστηκε να φωνάξει κι' άμεσως παρουσιάστηκε ο Ζαχάρ, ο όποιος τόν πλάγιασε πάλι στο κρεβάτι του. Τό έκανε αυτό με τήν σπουδή, ώστε ο Ίβάν δεν υπέφερε να μη χαμογελάσει με τούς νικητικούς του εφιάλτες.

— Φαντάσου, φρονιέ μου Ζαχάρ, τού είπε, ότι τή νύχτα όνειρευόμουν πως έχρυσόν να με δολοφονήσεις.

Ο Ζαχάρ κούταζε προσεκτικά τόν πρίγκιπα και δεν άπάντησε τίποτε.

— Αυτό δεν σε κάνει να γελάσεις; τόν ρώτησε ο Ίβάν.

— Η ύπνερτης σας θα έχη προσέξει ότι δεν γελάω ποτέ.

— Άλήθεια! Έκανε ο Ίβάν. Δεν σ' έχω ιδεί ποτέ να γελάς. Δεν σου συνέβη ποτέ, ποτέ να γελάσεις;

— Στ' αλήθεια, δεν θυμάμαι να γέλασα ποτέ μου, άπάντησε ο ύπνερτης. Μα θα έρωσε, ύπνερτάτε, αν θέλετε να μην άρρωσθήσετε, ν' αναπαυθήτε, ν' αναπαυθήτε για καλά. Έγώ σας φέρνω εδώ, ό,τι έχετε ανάγκη.

— Και ο Μεγαλειότατος; Θέλω να ιδώ τόν Μεγαλειότατο!

— Δεν ξέρω αν ή αυτός Μεγαλειότης θα μπορούσεν να ιδή τήν ύπνερτητά σας σήμερα. Από γής δεν θέλει να ιδή κανένα.

— Μά έμένα, φώναξε ο Ίβάν, έμένα θα με ιδή! Πρέπει να με ιδή!

— Ο κομης Βολγκονόφ ο ίδιος, που τού πήγαινε διάφορα διατάγματα προς ύπογραφήν, διώχτηκε απ' τόν γραφείο του.

— Θεέ μου! Άν δεν ιδώ σήμερα τόν αυτοκράτορα, θα τρελλαθώ! είπε άναστενάζοντας ο Ίβάν.

— Θα προσπαθήσουμε να τόν κανονίσουμε αυτό! τού άπάντησε ή άλλόκοτο τόνο ο Ζαχάρ, τρομαγμένος απ' τόν παραλήρημα που είχε άρχισει να πιάη τόν μεγάλο δούκα.

Πράγμα καταπληκτικό, έπειτ' από δύο ώρες, ο Ίβάν, κατόπιν τής έπισηνης τού Ζαχάρ, είχε δεχθεί να γράη λίγο, κι' έτσι έγινε πολύ καλύτερα.

Σηκώθηκε και κατέβηκε στο πάρκο που τόν οξείαζαν τή πρώτα χιόνια τού χειμώνα. Πλανήθηκε εκεί επί ώρες, βυθισμένος στις δένυμεις σκέψεις και περιμένοντας μια άκούσει απ' τόν Τσάρο.

Μερικά ύψηλά πρόσωπα τού αυτοκρατορικού οίκου είχαν πάει να τόν χαϊρέτησουν. Μά αυτός μόλις τούς είχε άπαντήσει με μια τυπική κούβεντα. Είχε άκούσει χωρίς να πη λέξει τόν συνταγματάχη Προεμπραντίνσκιν τής Φρουράς, ο όποιος πήγε και τού άνεκίνησε τή διαταγή τού αυτοκράτορος, να μείνη προσωρισμένος στο άνάκτορο αέθρι νεότερας διαταγής.

Όταν βράδυνσε, ο πριετός τόν Ξαναπάσε. Τότε άρχισε να κόβη βόλτες έξω απ' τή παράθυρα τού γραφείου τού Τσάρου, που ήταν φωτισμένα. Δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε απ' τήν καινούργια αυτή στάση τού Νικολάου Β'.

Συγγνώμες όλοι οι αβλιόκοι, τούς όποιους συναντούσε, ήταν σκεπτικοί και άτασχολλημένοι.

Άνέβηκε τέλος στα διαμερίσματά του, όπου γενυμάτισε μόνος. ύπνερτούμενος απ' τόν Ζαχάρ, ο όποιος φαινόταν άποφασισμένος να μιν τόν εγκαταλείψη ούτε στιγμή.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε τόν αυτοκρατορικό κωμαριέρη.

— Όλες ή ύπηρεσίες φαινόταν άναστατωμένες στο παλάτι!

— Ύψηλότατε, έχετε δικηο. Δεν θα μπορούσα να σας πώ τήν αίτια αυτής τής άναστατώσεως που όλος ο κόσμος άλλωστε τήν άγνοεί...

— Μου ύποσχέθηκες να με προσεγγίσεις στην αυτό Μεγαλειότητα, Ζαχάρ, ύπολογίζω σε σένα! Άν δεν κρατήσεις τόν λόγο σου, θα μετώ μόνος μου στο γραφείο τού αυτοκράτορος. Δεν είναι άλλωστε ή πρώτη φορά που θα τόν κάνω αυτό. Ο Μεγαλειότατος θα με συγχώρεση και πάλι.

— Μην τόν Ξανακάνετε αυτό, ύψηλότατε.

Και μ' ένα τόνο πολύ περίεργο έπαύθησε:

— ΘΑ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ! ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΜΗΝ ΠΑΤΕ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΩ ΕΓΩ... ΑΚΟΥΣΑΤΕ;

Έπειτα, πλησιάζοντας άκόμα περισσότερο τόν μεγάλο δούκα, τού είπε με φωνή σιγανή:

— ΕΞ Άλλου ή αυτός Μεγαλειότης δεν θα έγραψή αύριο στο γραφείο τής.

— Και που θα έγραψή λοιπόν;

— Στο μικρό σαλόνι που είναι πλάι στην αίθουσα τού ύποφυγκικού Συμβουλίου.

— Και γιατί;

— Κανείς δεν ξέρει τίποτε. Γι' αυτό και ή ύψηλότης σας πρέπει, σάν όλο τόν κόσμο, να έξακολουθήση να μιν ξέρη τίποτε. Έτσι, ο Μεγαλειότατος δεν θα Ξαφναστή καθόλου, αν δει τήν ύψηλότητά σας στο μικρό σαλόνι τή στιγμή που θα μπαίνη μέσα.

— Ά! τώρα σε καταλαβαίνω, Ζαχάρ! φώναζε

ο μέγας δούξ, Σ' εύχαριστώ, φίλε μου.

— Η ύπνερτης σας πρέπει να με καταλάβη ως τόν τέλος. Τό πράγμα πρέπει να γίνη τυχαία... έντελώς τυχαία.

— Ναι! Ναι! Έτσι θα γίνη! Ήσούχασε! Έχεις τόν λόγο μου!

— Ω! θα σε κάνω πλούσιο!

— Ο ύψηλότατος εινε πολύ καλός! άποκοιήθηκε ο Ζαχάρ μ' ένα χαμόγελο τόσο πικρό και τόσο περήφανο, ώστε ο μέγας δούξ ταράχτηκε ως τή βάση τής καρδιάς του.

Έπλησε τότε ν' άπευθήνη μερικάς έρωτήσεις στον ύπνερθη. Μά ο Ζαχάρ είχε κούλας φύγει.

Δεν τόν Ξαναείδε, παρά όταν ήρθε ή στιγμή για να πάη στο μικρό σαλόνι, όπου θα συναντούσε, τυχαία δήθεν, τόν Τσάρο. Ύπληχαν εκεί μερικά παλιά βιβλία έγκαταλειμμένα στο βάθος μιας βιβλιοθήκης, που άντικε άλλωτε στην αυτοκράτειρα Έλισάβετ. Τό σαλόνι αυτό ήταν μια σκοτεινή γωνία σ' ένα τμήμα τού παλατιού, όπου κανείς δεν πήγαινε, προ πάντων τόν βράδυ.

Ο Ζαχάρ, από άπομπερους διαδρόμους ώδήγησε τόν Ίβάν μέσα στο μικρό σαλόνι, τού όποιου τήν δυο παράθυρα ήταν έμφωτικά κλειστά και είχαν τή βαρεία παραπετάσματά τους κατεβαμένα.

Μια μικρή λάμπα ηλεκτρική με άμπαζούρι φώτιζε έπάνω σ' ένα

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΜΑΣ

Ο πρό ήμερών άφιχθείς εις Αθήνας Γκαλιός άεχηγός τού Φοντουρισμού Μαρινέτι.

γραφείο, άκουσμαμένο στον τοίχο, 'Ολόγραφον άπ' τόν άμυδρο αυτό φως άπλώνονταν τή σκοτάδι κ' ή σιωπή.

— 'Υψηλότατε, είπε ο Ζαχάρ, θά πηρε στον Μεγαλειότατο, ότι έπίς άναράτε τή λάμπα. Θά τού πηρε έπίσης πώς ήθθατε να πάρτε ένα βιβλίο άπ' τή βιβλιοθήκη τού σαλονιού.

'Ακού είπε τή λόγια αυτά, ο Ζαχάρ έξαφανίστηκε, "Επειτ' από μερικά λεπτά, ξαναγύριζε πρὸς τὸ ἴδιο δωμάτιο μαζί με τόν Τσάρου, οδηγώντας τή Μεγαλειότητα του μέσα στα σκοτάδια τού διαδρόμου.

Μπαδωντας στο μικρό σαλόνι, ο Νικόλαος Β' είδε μία σιαά έξαινα ξαπλωμένη στον καναπέ. "Εκανε άμέσως ένα βήμα πίσω και ρώτησε με φωνή στυγρή:

— Πώς είν' εκεί;

'Ο Ζαχάρ έτρξε άμέσως μπροστά, σάν να ήθελε να προφυλάξη τόν Τσάρου από κάποιο κίνδυνο. Μά ο 'Ιβάν, γιατί αυτός ήταν ή σιαά, σηκώθηκε δοθιος κ' άπάντησε:

— Εγώ είμαι, Μεγαλειότατε. 'Ηθθα να βρω ένα βιβλίο...

— 'Α! 'Εσύ είσαι, Βανιούσκα; είπε τότε πολύ γλυκά ο Τσάρου. Καλά. Μείνε!

— 'Ω! μπατούσκα! μπατούσκα! τραύισε τότε ο 'Ιβάν. "Ηθέλα να σ' ἴδω! Να σου μιλήσω!...

'Ο Ζαχάρ είχε κιάλας φύγει κ' έκλεισε τήν πόρτα πίσω του.

'Ο αυτοκράτορ τράβηξε τότε κοντά του τόν νεαρό πρόχηρα και τόν άγκάλιασε με μεγάλη τρυφερότητα.

— 'Α! φτωχό μου παιδί! τού είπε, Είσαι κ' εσύ δυστυχισμένος, μά είσαι νέος, πολύ νέος... "Εχεις δολόγηρη τή ζωή μπροστά σου.

"Ολες ή έλπίδες σου χαμογελούν! 'Εσένα, παιδί μου, δέν σου είνε γραφτό να βασιλεύσεις...

'Ηταν άπερίγραπτος ο τόπος, με τόν όποιο ο Νικόλαος Β' πρόσφερε τή τελευταία αυτά λόγια. "Εκλεινε μέσα όλο τὸ σπαραγμό ενός ανθρώπου, ο όποιος ξεσπούσε τραχιά έξατομιάρα ανθρώπων κ' ο όποιος ήταν δολιόκαχος στον κόσμο.

— 'Αν δέν είχα βασιλεύσει, θά μ' αγαπούσαν, Βανιούσκα! έξακολούθησε ο Τσάρου. Και δέν ήθθατε τίποτε άλλο στον κόσμο από τήν άγάπη. "Εχεις άγαπῆ, Βανιούσκα μου, εσύ πού άγαπάς!...

— 'Ω, μπατούσκα! "Αν ήθξες τόσο δυστυχισμένος μπορεί να είνε ένας άνθρωπος πού άγαμιάει!...

— Ναι! Ναι! Συλλογίσου πάντα τήν Πρίσιζα σου;

— 'Αλλόμονο! Τι άλλο μπορεί να σεφτῶ; "Η δύο μέρες πού σ'ς ζήτησε ο Γκράτ ως προθεσμία για να τήν ξεαναβή, πέρασαν και έξακολούθη ο άγνωσ τή πάντα γ' αυτή, όποις και τή στιγμή πού ήθθα και οίχητρα μπροστά στα πόδια σου, μπατούσκα, εσύ πού είσαι ή μόνη μου έλπίδα.

— 'Ακου, 'Ιβάν, για όλ' αυτά φταις εσύ πάλα. "Εκανε πολύ παιδικασία πράγματα. "Αν δέν ήθθα να σ' ἴδω χθές και σήμερα, τὸ έκανα γιατί ήμουν θυμωμένος μαζί σου. Αυτός ο Γκράτ δέν είνε καθόλου εύχαριστημένος μ' εσένα. Μου γράφει στις άναφορές του, ότι κατ'εστρεφες όλο τον τή σχέδια.

— 'Ω! έκανε ο φτωχός 'Ιβάν. Θά έκανα ύπουνη, αν είχα εμπιστοσύνη στο Γκράτ.

— "Ότι δέν τού έβγες κιαμιά εμπιστοσύνη;

— 'Όχι! Ούτε σ' αυτόν, ούτε και σ' κανέναν άλλο...

— 'Αλλόμονο! ψυθίσις ο Νικόλαος. Ο ὕ τ ε κ ι' ε γ ὠ ! Ο ὕ τ ι κ ι' ε γ ὠ !

'Ηταν κ' αυτά τρία άκόμα τρομερά λόγια πού τούς ένωσαν μέσα στην κοινή δυστυχία. "Ο αυτοκράτορ κ' ο νεαρός πρόχηρα δέν είπαν πειά τίποτε και μερικά λεπτά έπειτ' από τή λόγια αυτά.

"Επειτα ο Νικόλαος σηκώθηκε, βγάδοντας ένα στεναγμό και πήγε κ' άφρονεγράστηκε στην πόρτα. Μία σιωπή θανάτου άπλώνονταν δολιχρά τους.

— 'Ακούς τὸ βήμα τού Ζαχάρ πού άγγραμνεί; ρώτησε ο Τσάρου.

— Δέν άκούω τίποτε, άπάντησε ο 'Ιβάν.

— Εγώ τὸ άκούω! Εγώ τὸ άκούω! Νομίζω ότι μικρὸ νάχου εμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν άνθρωπο.

— Ναι, μπατούσκα. 'Ο Ζαχάρ είνε πιστός. "Ετσι νομίζω κ' εγώ.

— Μου έχει δώσει έξαιρετικές άποδείξεις τής άφοσίωσής του, έξακολούθησε ο Τσάρου με φωνή σαγανή. Χωρίς αυτόν, θά είχταν συμβεί χωρίς άλλο τρομερές δυστυχίες έδώ. Να μίν έχω πειά εμπιστοσύνη παρὸς σ' έναν ύτηρήτη... Δέν είμαι για να με κιάις, Βανιούσκα; Κατάστησα να δυσπιστώ κ' αυτούς άκόμα πού τούς γέμισα με τις εύνοίες μου. Δέν έχω ούτε ένα φίλο.

— "Εχεις έμένα, μπατούσκα! 'Εμένα! Σου τὸ είπα και προχθές.

Δέν με πιστεύεις λοιπόν;

— Ναι! Ναι! Σε πιστεύω. Μά εσύ μονάχα για τόν έρωτά σου ενδιαφέρομαι να νιώσεις πειά καλά.

'Ο Τσάρου έπεσε συντριμμένος σε μία βαθειά πολυθρόνα. Δέν ήταν πειά, παρὸς ένα μικρὸ, ένα πειά μικρὸ πράγμα στο σκοτάδι κ' όλο του τὸ είνε είχε μεταβληθῆ σ' ένα παραλοπαιτικό στεναγμό, σ' ένα θόρη άπελευσμένο, σε μία κραυγή τρόμου, γιατί ο τρόμος είχε κυριεύσει δολόγηρη τήν ψυχή του έκείνο τὸ βράδυ.

— 'Ακου, Βανιούσκα, θέλω νά με σκιοτῶ σ ο υ γ, είνε με φωνή πού έτρεπε από άγνοια. Τι τούς έκανα λοιπόν και σε τί θά τούς χρησιμοποιήσω δ' άνάτοές μου;

Και χαμογελώντας άξιοσύνητα, έπρόσθεσε:

— Δέν είμαι κακός! Δέν ήμουν ποτε κακός! Κατά βάθος, εγώ ο ίδιος δέν έχω ένοχλήσει ποτε κανέναν. "Εκανα πάντα ότι ήθθελαν οί άλλοι, έκανα ότι μπορούσα καλύτερο, για να μείνη εύχαριστημένος όλος ο κόσμος. "Ε, λοιπόν, θέλουν να με σκοτώσουν! Είνε φρικτό!...

— Δέν είνε δυνατόν! Δέν είνε δυνατόν, μπατούσκα. Αυτό τή κάνει ή άστυνομία. Τά κάνει ο Γκράτ, για να παρουσιάζεται ως σωτήρας σου.

— 'Όχι, δέν είνε ο Γκράτ! Δέν ξερες... Δέν μπορείς να ξερες. "Α! μπορεί κανείς να είνε γενναίος και να λήη; "Αβερθήτρα τή ζωή! Θά πεθάνω-κ' και ν' αιώτοκονή. Αυτό δέν είνε τίποτε. Ούτε έξαιρετικό είνε, ούτε βασανιστικό. Μά να περιμείνης τόν θάνατο από ξανα ν' α λ λ ο ν, από έναν άλλο πού τόν άγνωστς και πού θά σθῆ, όταν θελήσει αυτός!...

— 'Από έναν άλλο πού καυχάται γιατί θέλει να σ' σκοτώσει!...

— 'Ω! Βανιούσκα, αυτό είνε τρομερό! Δέν ξερεω πειά πού να πάω για να είνε με σίγουρος, ότι δέν θά με σκιοτῶ σ ο υ ν σε πέντε λεπτά.

Τὸ παραλήρημα αυτό τού τρώμου τού Τσάρου είχε συγχάσει βαθύτατα τόν νεαρό πρόχηρα.

'Ο 'Ιβάν είχε καταφέρει στον κυμαρξο πασών τόν Ρωσσίαν, για να τού δώση τήν παντοδύναμη συνδρομή του στο μικρὸ προσωπικό του δρώμα και να πού τέρρα ο Τσάρου γινόνταν πὸ μικρός άπ' αυτόν και στέναζε μέσα στην άγκαλιά του.

— Δέν ξερες, αγαπητέ μου μικρὸ μου 'Ιβάν, ότι διοί μ' έχουν έγκαταλείψει κ' ότι έκείνη πού άποτελούσε τὸ ήμισυ τής σκέψής μου και τής καρδιάς μου έχει άποκαιρηθῆ πειά από μένα. Ναι, ναι, ή Τσαρίνα! Μονάχα σ' εσένα λοιπόν έχω εμπιστοσύνη. Μονάχα εσύ με είδες να κιάω και να τρώω.

— 'Α σου δείξω ένα πράγμα άφάνταστο: μ' άπειλή θανάτου πού βόηκα στο κρεβάτι μου, μ' άλλη πού βόηκα στο γραφείο μου, μ' άλλη πού βόηκα μέσ' στην πεσσία μου. Είνε άπειλές θανάτου γραφτές, πού φτάνουν ως έμένα, χωρίς να υποθῶ μ' έξαχρηδίσκο πῶς!...

Και ο δυστυχισμένος αυτοκράτορ Νικόλαος Β' έβγαλε άπ' τις τσέπες του, όπου τή είχε χάσει, μερικά κομμάτια χαρτί γραμμένα με γραφομηχανή.

— Έγραφαν όλα τὸ ἴδιο πράγμα:

— "Έχε ὄπ' ὀψει σου πῶς θά πεθάνω κ' ότι ή μέρες σου, ή ὄρες σου, μάλιστα, είνε μετρημένες... Θά πληρωσῆς εσύ για όλα τή έγκλημάστα πού διαπράττονται ἐν ὄνοματι σου".

— Διάβασε! Διάβασε! 'Εδώ και δύο μέρες αυτά τή χαρτιά με καταδιώκουν παντού, ως τὸ κρεβάτι μου άκόμα! Δέν τολμῶ να σπρώξω μία πόρτα, να μπῶ σ' ένα δωμάτιο, να καθήσω στο γραφείο μου... "Εχω πάντα τή άγνοια ότι θά βρω μπροστά μου τή φρικτή αυτή προειδοποίηση...

— Είνε τρομερό! ψυθίσις ο 'Ιβάν, κριτάδοντας τή χαρτιά με φρικτή. Μά πῶς!...

— 'Α! πῶς!... "Αν γυρίσω τις σελίδες ενός βιβλίου, άμέσως ένα χαρτί με τήν άπειλή τού θανάτου θά ξεφύγη από μέσα... Πῶς είν' αυτό δυνατόν; Πῶς λοιπόν πλανήται γυρω μου κ' ένα χαμογέλο φίλικό ίσως και πὸ σκοπῆται μπροστά μου και πίσω μου ένα τέτοιο τρώμα για μένα... Πῶς!... Πῶς!...

— 'Ακούουθῆ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Ο ΔΟΚΙΜΑΙΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ
Ο ΣΚΥΛΟΣ
Μπρέ! τί άφέντη σούχω εγώ! τί σοί! τί καμάρι.
Τι μάτι, τί περπατησιά, τί ώμορριά, τί χάρη!...
Και να μίν έχη ο τόπος μας—τί κριμα—άλλον
Μ' άλήθεια έχει δίπλα του και σκυλό σου κ' έ-
(μένα...)
Ο ΑΦΕΝΤΗΣ
Μπρέ! τί σκυλί πού σούχω εγώ! τί σοί! τί κα-
(μάρι,
Τι μάτι, τί περπατησιά, τί ώμορριά, τί χάρη!...
Και να μίν έχη ο τόπος μας—τί κριμα—άλλο ένα!
Μ' άλήθεια έχει δίπλα του κ' άφέντη σου κ' έ-
(μένα...)
***
Κ' έτσι άφέντης και σκυλί με σηκωμένες μύτες
Πηγαίναν καμαρώνοντας κ' ήσαν κ' οί δυο...
(ψωρήτες.
Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ